

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Des de la penombra de la condició humana

Durant unes setmanes hem estat reflexionant sobre diversos missatges del papa Lleó en la seva visita al nostre país. Voldria reflexionar avui sobre alguns aspectes dels temes que el Papa ens va transmetre a l'Estadi Lluís Companys, a Montjuïc, el dia 9 de juny, i a la presó de Brians, el 10 de juny.

El Sant Pare va dialogar amb tres joves que li presentaren situacions de gran complexitat, ferides i vulnerabilitats de l'ésser, patiments en la mateixa carn, com són la depressió o els maltractaments, i el sentit del perdó també. El Papa acollí aquells testimonis escoltant amb atenció, amb la seva mirada d'amor, i amb el gest significatiu d'una abraçada.

Lleó XIV prengué com a eix de la seva reflexió la trobada de Jesús amb Nicodem segons l'Evangeli de Sant Joan, recordant que tots som pelegrins en la nit, captaires d'amor, que cerquem un significat que pugui sostenir la nostra vida, els nostres dolors i patiments, les penombres de la nostra condició humana.

Ens recordà que no s'ha d'espiritualitzar el dolor «reduint-lo superficialment a la voluntat de Déu o a algun misteriós projecte seu». Perquè Déu no vol el patiment humà sinó que el comparteix. I sobre el sentit del perdó constatà que no és fàcil, però que esdevé el camí de superació, tot demanant a Déu «que amplii en nosaltres l'espai de l'amor precisament allà on estem ferits, que ens ajudi a reconciliar-nos amb nosaltres mateixos i amb aquesta part de la nostra història marcada pel sofriment, que lentament trans-

formi el ressentiment en misericòrdia i compassió».

En aquest diàleg amb el món del dolor, també posà el dit en la llaga sobre la responsabilitat humana, perquè «no podem atribuir a Déu allò que ha estat confiat a la nostra responsabilitat». I per això va fer una crida a millorar el sistema sanitari per acompanyar i ajudar amb més dedicació les situacions de depressió que pateixen molts joves, o els sistemes de prevenció en els maltractaments i abusos.

Al Centre Penitenciari «Brians 1» la seva intervenció va ser una crida a l'esperança, a aixecar la mirada més enllà de la pobre realitat humana. «Encara que l'angoixa i la tristesa marquin alguns moments del seu camí, recordin que els errors de la vida no determinen la identitat d'una persona», va dir Lleó XIV. I per això cal que

«fem espai al Senyor en el nostre cor i busquem el seu rostre. Deixem-nos acompanyar pel seu amor. Aferrem-nos a ell, que ens convida contínuament a l'esperança i ens mostra un horitzó meravellós que cap barrera física ens pot impedir». I va acabar amb unes paraules que són sens dubte dites també per a nosaltres: «us convido a continuar somiant el somni de Déu. A cadascú els hi dic: Déu t'estima com ets, però et somia millor!»

Alcem, doncs, la mirada, perquè si ho pensem bé, qui no té ferides a la seva vida, qui no necessita perdonar i ser perdonat? Qui no ha experimentat el dolor més profund del cor en sentir-se decebut, traït o humiliat? Alcem la mirada a l'esperança autèntica que suposa mirar cap amunt, sí, però sense deixar de mirar el patiment del món.

Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ENTREVISTA

Alçar la mirada a la veritat

XAVIER GRASET

El periodista Xavier Graset va ser un dels testimonis de fe que es van difondre a través del web de la visita del Papa (alçalamirada.cat). Afirmar que intenta «alçar la mirada cada dia per agafar forces», i que Jesús i la fe li aporten «la veritat, que ens fa lliures». En el seu programa «La Selva» va poder fer les anàlisis prèvies a la visita de Lleó XIV i el 10 de juny va conduir la retransmissió de la missa a la Sagrada Família per TV3, juntament amb Francesc Romeu, Glòria Barrete i Mireia Prats. «Van ser unes jornades de bon record professional i de talaia privilegiada», assegura.

La teva fe s'ha vist enfortida, arran de la visita del Papa?

M'ha anat bé per poder sentir sense intermediaris les paraules del papa Lleó XIV. Després de la seva encíclica, i amb els diferents discursos i homilies, hem pogut saber el seu posicionament sobre molts debats actuals, i penso a més que la seva visita a Catalunya, amb aquest accent social, reforçat per la seva visita a la presó de Brians, i la trobada amb representants d'entitats del tercer sector a la parròquia de Sant Agustí, han estat tot un encert. La meua fe, content de tenir el Papa a prop, ha celebrat aquesta línia en la seva manera de fer.

Per què creus en Déu i ho dius obertament?

Crec en Déu, així he crescut i no me n'he desdit. Forma part de la meua identitat, així m'identifico. No és que ho digui obertament, sinó que més aviat no me n'amago, si m'ho demanen. I, en tot cas, penso que és important que l'Església no sigui reivindicada en exclusiva per ningú, sinó que és plural; hi cap tothom, siguin del color que siguin.

Com a professional, què t'aporta el fet de ser cristià?

Com a professional miro de fer com faig en el dia a dia. Tenir una mirada oberta a tots els fets dels quals he de parlar, crítica, però amb l'ajut de les «ulleres»; i valors que em donen les meves creences. I que l'ambient de treball se'n beneficiï.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

La Mare de Déu del Carme, Mare que camina amb els seus fills

Cada estiu, en molts pobles i barris, veiem una imatge coneguda: una petita processó, flors, cants i una Mare de Déu vestida amb hàbit marró i escapulari. Potser algú la porta amb una emoció especial perquè la seva mare o la seva àvia es deia Carme. Potser un pescador la mira des del port abans de sortir a la mar. Són gestos senzills, però plens de fe. Darrere seu hi ha una història humil i profunda: la història del Carmel.

L'orde del Carme no va néixer al voltant d'un gran fundador, com altres famílies religioses. Va sorgir d'una manera senzilla, gairebé silenciosa. Un grup de pelegrins i penitents, moguts pel desig de viure més a prop de Déu, es va establir als vessants del mont Carmel, a Terra Santa, a començament del segle XIII. Allí van buscar una vida de pregària, de silenci i de fraternitat.

El seu primer gran text va ser una breu regla de vida que els va lliurar sant Albert, patriarca de Jerusalem, cap a l'any 1209. En ella se'ls convidava a viure al servei de Jesucrist, amb un cor vigilant i disponible. Curiosament, en aquestes primeres línies no s'hi menciona explícitament la Verge Maria. I, tanmateix, ben aviat els carmelites van descobrir

que Maria era present en l'esperit d'aquella vida: com a model d'escolta, de puresa de cor i d'unió íntima amb Déu.

Sense tenir un fundador humà, els carmelites van mirar Maria com a Mare i guia. En ella van trobar l'exemple perfecte de vida interior i d'entrega generosa. Com el profeta Elies, van aprendre a cercar Déu en el silenci; com la Verge, van aprendre a dir cada dia: «Que es faci en mi segons la teua paraula» (Lc 1,38). La devoció a la Mare de Déu del Carme es va estendre arreu del món, també a les nostres parròquies de Barcelona i de Catalunya. L'escapulari, que molts porten amb senzillesa, és un signe de confiança: recordar que Maria ens acompanya en el camí i ens condueix sempre cap al seu Fill.

Avui, quan la vida s'omple de presses i preocupacions, la Mare de Déu del Carme ens convida a redescobrir allò essencial: un cor que escolta Déu, una fe viscuda en la quotidianitat i una esperança que no s'apaga. Com aquells primers ermitans del Carmel, també nosaltres som cridats a viure en amistat amb el Senyor, sabent que mai no caminem sols. Maria, Mare del Carmel, camina amb nosaltres.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Integrantes del equipo mejor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Llegamos al final de la Copa Mundial de Fútbol de 2026. Este domingo alberga una gran relevancia global al disputarse la gran final del torneo internacional.

Pocos días antes de iniciarse esta gran competición deportiva, el papa León XIV dedicó su intención de oración del mes de junio a los valores del deporte. Nos invitaba a rogar «para que el deporte sea un instrumento de paz, encuentro y diálogo entre culturas y naciones, y para que promueva valores como el respeto, la solidaridad y la superación personal».

En su reciente visita a Barcelona, durante el encuentro con las realidades de caridad y asistencia diocesanas celebrado en la parroquia de Sant Agustí, el Papa destacó los valores del fútbol, que nos ayudan a recordar que

la vida «es algo que se juega en equipo y hay que aprender a correr juntos». Damos gracias a Dios por las instituciones que, como auténticos equipos diocesanos, atienden las realidades más vulnerables y las necesidades sociales de nuestro entorno.

Días antes, en el encuentro celebrado en el Movistar Arena de Madrid, recordaba unas palabras de san Juan Pablo II dirigidas a los deportistas, pero que bien podemos recibir como un mensaje para todos nosotros, reunidos en comunidades fraternas al servicio del bien común: «Vosotros contribuís, por vuestra parte, a dar un testimonio luminoso de cohesión, de paz, de unión; en una palabra, de "saber estar juntos"».

Que nuestra Señora, la Virgen María, acoja nuestros deseos y nos ayude a ser un auténtico equipo de caridad.

Lectures de la missa diària i santoral

20. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)
[Mi 6,1-4.6-8 / Sl 49 / Mt 12,38-42]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. Sant Llorenç de Brindisi (1559-1619), prev. caputxí i dr. de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

22. □ Dimecres [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jn 20,1-21-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebila de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dijous [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Divendres [Jr 3,14-17 / Sl: Jr 31,10-13 / Mt 13,18-23]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.

25. ■ Dissabte [Ac 4,33; 5,12.27-33; 12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21; 12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. ■ † Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1Re 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé: 13,44-46)]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap Déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial (85)

R. Senyor, vós sou indulgent i bo.

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer-vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu». R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant com Déu vol.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43) (Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se'n anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «¿No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? ¿Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: ¿Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente. Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que no lo conocen.

Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres.

Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

Salmo responsorial (85)

R. Tú, Señor, eres bueno y clemente.

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos: El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables.

Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?». Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntan: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?». Pero él les respondió: «No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: Arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero.»

COMENTARI

Sembrador pacient

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

Les paràboles de Jesús ens han estat transmeses juntament amb unes reflexions que indiquen quin ús n'hem de fer. No sols presenta la realitat que anomena «Regne de Déu», sinó que també l'explica. I per què en paràboles? Per què no una explicació directa sobre el Regne de Déu, sobre el Pare? Alerta! Nosaltres també parlem amb paràboles i sense elles no podem descriure les realitats més profundes de la nostra fe.

És innegable que hi ha una punta de misteri en el fet que Jesús parli en paràboles. Les paràboles i els signes, al mateix temps, manifesten i amaguen. Vistes aïlladament, cadascuna de les paràboles té la seva explicació. El jull que creix barrejat amb el blat té també el seu sembrador; també cau a terra i germina i, especialment, compta amb la paciència de l'amo del sembrat. L'amo no s'erigeix en jutge: és pacient, espera el temps de la sega per separar el jull i cremar-lo. Però l'Evangeli d'avui, més que mostrar aïlladament cada paràbola, ens mostra, des de la relació amb el Pare, que Jesús construeix el Regne, la comunitat, l'Església, i ens convida: «Escolta, poble, el meu ensenyament; escolta les meves paraules. Els meus llavis parlaran en paràboles, exposaré coses que han estat secretes des de la creació del món» (Rm 8,26-27). Oberts a l'acció divina gaudim ja, parcialment, del Regne. I aquesta primícia ens assegura que la salvació, un dia, serà plena.

L'any 1969 Neil Armstrong, Buzz Aldrin i Michael Collins van caminar per la superfície lunar. Era la missió Apollo 11. Tothom vam tenir els ulls posats en ells. Ara, el passat mes d'abril, va passar quelcom semblant amb la missió Artemis II. Tot el món vam estar expectants, atents, meravellats. Quan ens llancem a un projecte arriscat, difícil, però útil, posem el nostre esforç i Déu el fa fecund.

El Regne de Déu neix entre els petits, entre els fràgils. Amb ells Déu forma la seva comunitat, malgrat els enemics. Aquesta comunitat està cridada a protagonitzar els fets realment importants de la història. El Regne de Déu és vi nou. Jesús està tan convençut que és així i és tanta la seva alegria que fins exagera. Hi ha persones que són i es diuen a si mateixes «ortodoxes», creients en «tot el que diu i mana la Santa Mare Església», però no passen d'això. De res ens serviria creure amb el cap o amb la llengua si no vivim el missatge amb el cor, amb les mans i amb els peus, amb les entranyes. És fàcil assenyalar algú pels seus pecats i potser no lloar les seves bones obres. En el registre de Déu queden totes gravades i en rebran recompensa.

VIDA DIOCESANA

Agenda

De diumenge 19 de juliol a divendres 24 de juliol. Campament d'adolescents *Be Apostle* organitzat per la Delegació de Joventut a Bellver de Cerdanya.

De dilluns 20 de juliol a dimecres 22 de juliol. El bisbe Salvador participa en la trobada de la Comissió de Bisbes de Clergat i Seminari a la Seu d'Urgell.

Del dissabte 25 de juliol al dimecres 29 de juliol. Campament de joves *Be Choosen* organitzat per la Delegació de Joventut a Bellver de Cerdanya.

Notícies

Escola d'Estiu del professorat de Religió a Salamanca.

L'Escola d'Estiu del professorat de Religió s'ha celebrat a Salamanca, centrada en el marc competencial i la mentoria, amb participació de docents de tot Espa-

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

nya. La trobada ha inclòs l'Eucaristia a la Catedral Nova i espais de formació, reflexió i convivència. Hi han participat representants de Catalunya, entre ells de la diòcesi de Terrassa, Girona i Vic i del centre Blanquerna.

Ofici de Festa Major de Terrassa. El bisbe Salvador ha presidit l'Ofici de Festa Major de Terrassa amb la pre-

sència de l'alcalde i la corporació municipal. En l'homilia ha destacat la dignitat de la persona com a eix de la festa, en sintonia amb el papa Lleó. Posteriorment ha participat en el seguici institucional i els actes tradicionals de la ciutat.

Trobada de final de curs del Col·legi de Consultors i el Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics. El Col·legi de Consultors i el Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics s'han reunit en la seva trobada de final de curs per tractar diversos temes i la previsió d'estiu. La jornada ha continuat amb un dinar de germanor, en la tercera trobada conjunta d'aquests òrgans. Durant l'àpat, el bisbe Salvador ha beneït els locals del restaurant de Can Solà, a Matadepera.

Confirmacions

Diumenge 12 de juliol a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa. 12 persones entre joves i adults de la comunitat parroquial.

Llibres

365 días con el papa León XIV, de Rafael Lazcano. Aquest llibre de 512 pàgines, editat per San Pablo, recull una selecció acurada de textos breus, profunds i lluminosos de Robert F. Prevost, un per a cada dia de l'any, que permeten al lector acostar-se al seu pensament i pregar amb ell des de la vida quotidiana.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Desde la penumbra de la condición humana

Durante unas semanas hemos estado reflexionando sobre diversos mensajes del papa León en su visita a nuestro país. Quisiera reflexionar hoy sobre algunos aspectos de los temas que el Papa nos ha dejado en el Estadio Lluís Companys, en Montjuïc, el pasado 9 de junio, y en la cárcel de Brians, el 10 de junio.

El Papa dialogó con tres jóvenes que le presentaron situaciones de gran complejidad, heridas y vulnerabilidades del ser, sufrimientos en la propia carne, como son la depresión o los malos tratos, y el sentido del perdón también. El Papa acogió aquellos testimonios escuchando con atención, con su mirada de amor y con el gesto significativo de un abrazo.

León XIV tomó como eje de su reflexión el encuentro de Jesús con Nicodemo según el Evangelio de san Juan, recordando que todos somos peregrinos en la noche, mendigos de amor, que busquemos un significado que pueda sostener nuestra vida, nuestros dolores y sufrimientos, las penumbras de nuestra condición humana.

Nos recordó que no debe espiritualizarse el dolor «reduciéndolo superficialmente a la vo-

luntad de Dios o a algún misterioso proyecto suyo». Porque Dios no quiere el sufrimiento humano, sino que lo comparte. Y sobre el sentido del perdón, constató que no es fácil, pero debe convertirse en camino de superación, pidiendo a Dios «que amplíe en nosotros el espacio del amor precisamente allí donde estamos heridos, que nos ayude a reconciliarnos con nosotros mismos y con esta parte de nuestra historia marcada por el sufrimiento, que lentamente transforme el resentimiento en misericordia y compasión».

En este diálogo con el mundo del dolor, también puso el dedo en la llaga sobre la responsabilidad humana, porque «no podemos atribuir a Dios lo que ha confiado a nuestra responsabilidad». Y por eso llamó a mejorar el sistema sanitario para acompañar y ayudar con más dedicación las situaciones de depresión que sufren muchos jóvenes, o los sistemas de prevención en los malos tratos y abusos.

En el Centro Penitenciario «Brians 1» su intervención fue un llamamiento a la esperanza, a levantar la mirada más allá de la pobre realidad

humana: «Aunque la angustia y la tristeza marquen algunos momentos de su camino, recuerden que los errores de la vida no determinan la identidad de una persona». Y por eso es necesario que «hagamos espacio al Señor en nuestro corazón y busquemos su rostro. Dejémonos acompañar por su amor. Aferrémonos a él, que nos invita continuamente a la esperanza y nos muestra un horizonte maravilloso que ninguna barrera física puede impedirnos». Y acabó con unas palabras que son sin duda dichas también para nosotros: «os invito a seguir soñando el sueño de Dios. A cada uno les digo: ¡Dios te quiere como eres, pero te sueña mejor!»

Alcemos, pues, la mirada porque si lo pensamos bien, ¿quién no tiene heridas en su vida, ¿quién no está necesitado de perdón, de perdonar y de ser perdonado? ¿Quién no ha experimentado el dolor más profundo del corazón al sentirse decepcionado, traicionado o humillado?

Levantemos mirada a la esperanza auténtica que supone mirar hacia arriba, sí, pero sin dejar de mirar el sufrimiento del mundo.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

